

7. Розширення ринків збуту за рахунок пошуку нових споживачів на вироблену продукцію завдяки використанню елементів маркетингу, зокрема реклами.

Для досягнення максимально можливої ефективності необхідно враховувати всі компоненти комплексу заходів і впливати на них у світлі поставлених цілей.

Таким чином, отримання позитивного фінансового результату та підтримання необхідного рівня прибутковості – об'єктивні закономірності нормального функціонування компанії в ринкових умовах.

Список використаних джерел:

1. Костюк О. М. Економічний аналіз фінансових результатів підприємства: підруч. [для студ. вищ. навч. закл.] / [Електронний ресурс]. – Режим доступу <http://library.if.ua/books/89.html>
2. Фурик В. Г. Фінанси підприємств: навч. посіб. / В. Г. Фурик, В. В. Зянько, І. М. Вальдшмідт. – Вінниця : ВНТУ, 2016. – Ч. 1. – 126 с.
3. Наказ Міністерства фінансів України від 07.02.2013 № 73 «Про затвердження Національного положення (стандарту) бухгалтерського обліку 1 «Загальні вимоги до фінансової звітності» із змінами і доповненнями станом на 1 січня 2019 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/RE22868.html

Чабанець М. В.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

**СИСТЕМНЕ УПРАВЛІННЯ ІНВЕСТИЦІЯМИ
ПРОМИСЛОВОГО ПІДПРИЄМСТВА**

Системний підхід до управління інвестиціями на підприємстві дозволяє досліджувати об'єктно-суб'єктну компоненту управління у взаємозв'язку з іншими системними компонентами і елементами з урахуванням принципів управління, інвестиційних ризиків. Система управління інвестиціями на підприємстві включає принципи управління, об'єкт, суб'єкт управління, інвестиційну політику підприємства, функції управління інвестиціями, правове, нормативне та інформаційне забезпечення, методи та інструменти управління.

Принципи управління є фундаментом системи управління інвестиціями і включають загальні принципи, властиві управлінню в цілому (системності, оптимальності, гнучкості, регламентації, формалізації і ін.), і специфічні принципи, що відображають інвестиційну спрямованість управління (принцип забезпечення відповідності портфеля фінансових ресурсів; принцип диверсифікації; принцип оптимізації співвідношення прибутковості і ризику, прибутковості і ліквідності; принцип відповідності об'єктів інвестування кадровому потенціалу та ін.).

Всебічне дослідження системи управління інвестиціями на промисловому підприємстві неможливе без розгляду процесу управління. На основі аналізу етапів процесу управління інвестиційним портфелем і управління окремим

проектом слід виділити єдиний процес управління інвестиціями промислового підприємства.

Перший етап: Визначення цілей і завдань інвестування відбувається при виробленні інвестиційної стратегії та політики. Для досягнення мети управління інвестиціями необхідно відібрати найбільш ефективні інвестиційні проекти, спрямовані на розширення економічного потенціалу підприємства. Отже, такі проекти повинні вести до єдиної мети, доповнюючи один одного. Для кількісної оцінки стратегії необхідним є прогноз розвитку галузі та державних програм підтримки інвестицій.

Другий етап: Визначення джерел фінансування. Метою цього етапу є визначення оптимальних джерел фінансування (зовнішніх чи внутрішніх), оптимізація їх структури з позиції забезпечення ефективних результатів управління інвестиціями, визначення форми залучення фінансових коштів (банківський кредит, емісія цінних паперів тощо).

Третій етап: Відбір проектів і формування портфеля проектів включає в себе передінвестиційний етап управління проектом, пов'язаний з розробкою планів і розрахунком показників ефективності. При відборі ефективних інвестиційних проектів використовуються показники, за якими можна зіставляти проекти і оцінювати їх спроможність. З позиції промислового підприємства, що реалізує інвестиційний проект, його ефективність визначається з точки зору досягнення стратегічних цілей інвестиційної політики. Оцінка інвестиційного проекту будується на принципах: розгляду проекту протягом його життєвого циклу, моделювання грошових потоків, порівнянності умов порівняння різних проектів, позитивності і ефекту, фактору часу, обліку майбутніх витрат і надходжень в ході здійснення проекту, обліку всіх найбільш суттєвих наслідків проекту, обліку наявності різних учасників проекту, багатоетапність оцінки, обліку впливу на ефективність інвестиційного проекту потреби в оборотному капіталі, врахування впливу інфляції, обліку невизначеності та ризиків [5]. Крім розгляду окремих проектів необхідно враховувати їх взаємозв'язок, який може давати додатковий синергетичний ефект, так як окремі проекти з урахуванням поставлених цілей і бюджетних обмежень формують інвестиційний портфель підприємства

Четвертий етап: Реалізація проекту і контроль його ефективності включає в себе два кроки управління інвестиційним проектом: інвестиційний і експлуатаційний, вони об'єднують різні види робіт і грошові потоки, проте підпорядковуються загальним принципам контролю. Реалізація проекту є ключовим етапом процесу управління інвестиціями. Відібрані проекти отримують фінансування, починається закупівля і монтаж обладнання, налагодження, запуск в експлуатацію і вихід на задані параметри роботи.

П'ятий етап: Завершення інвестиційного проекту пов'язаний з його ліквідацією. По завершенні проекту робляться висновки про його успішність, ступінь досягнення поставлених цілей, підсумкової суми доходу за ним, виконання планів, вживаються організаційні рішення. Дані за виконаними проектами акумулюються в базі знань підприємства і використовуються в подальшому для прискорення проектної роботи. Результати контролю стають основою для коригування інвестиційної політики, методів відбору проектів, розрахунку параметрів і контролю над діючими проектами.

Таким чином, розгляд системи управління інвестиціями на промисловому підприємстві з урахуванням функцій управління інвестиціями і процесу управління інвестиціями дозволяє виділити додаткові взаємозв'язку між компонентами і елементами системи управління інвестиціями, уточнити зміст окремих функцій і етапів управління з точки зору об'єктно-суб'єктного, інформаційно-забезпечуючого і інструментального компонентів.

Список використаних джерел:

1. Кендалл И. Современные методы управления портфелями проектов и офис управления проектами: Максимизация ROI / И. Кендалл, К. Роллинз. – М.: ЗАО «ПМСОФТ», 2004. – 338 с.
2. Чиркунов К. Совокупность инвестиционных проектов: экономическое обоснование / К. Чиркунов // Проблемы теории и практики управления. – 2011. – №10. – С. 80–86.
3. Кошевий М. М. Особливості впровадження логістичного підходу в управління підприємством // Сучасні трансформації організаційно-економічного механізму менеджменту та логістики суб'єктів підприємництва в системі економічної безпеки України: колект. моногр. – Дніпро: Біла К. О., 2017. – С. 41–49.
4. Управление инвестициями: в 2 т. / В. В. Шеремет, В. М. Павлюченко, В. Д. Шапиро и др. – М.: Высшая школа, 1998. – Т. 1. – 416 с., Т. 2. – 512 с.
5. Бланк И.А. Инвестиционный менеджмент: учебный курс / И. А. Бланк. – К.: Эльга-Н, Ника-Центр, 2001. – 448 с.

Чичкань А. О.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

ОСОБЛИВОСТІ ТА ЧИННИКИ ФОРМУВАННЯ ТРАНСПОРТНИХ ТАРИФІВ В СИСТЕМІ В2В

В системі ціноутворення особливе місце належить тарифоутворенню, яке являє собою встановлення ціни за надання послуги, зокрема, на транспорті – за переміщення певного об'єкта (вантажу або пасажира) у просторі. Відповідно до об'єктної ознаки транспортні тарифи поділяються на дві групи: тарифи на вантажні перевезення та пасажирські тарифи. З огляду на специфіку кожної з цих груп, в першому випадку тариф є грошовим вираженням вартості перевезення, в другому – вартості послуги.